

Nr 55.

Ankom till riksdagens kansli den 7 maj 1937 kl. 12 m.

Utlåtande, i anledning av fullmäktiges i riksbanken förslag om ändring av särskilda bestämmelser angående tillämpning av avlöningsreglementet för befattningshavare vid riksdagens verk.

I skrivelse till bankoutskottet den 15 april 1937 hava fullmäktige i riksbanken framlagt förslag om ändrade bestämmelser för utbetalning av felräkningspenningar till kassörerna i riksbanken.

I 28 § avlöningsreglementet för befattningshavare vid riksdagens verk stadgas, att tjänsteman, som utför kassörsgöromål, må enligt av riksdagen fastställda grunder kunna erhålla felräkningspenningar. I anslutning härtill har riksdagen beträffande riksbanken fastställt följande under punkten 4 under avdelning I. Riksbanken av särskilda bestämmelser angående tillämpning av nämnda avlöningsreglemente intagna föreskrifter:

»Felräkningspenningar må utgå vid riksbankens huvud- och avdelningskontor med nedan angivna belopp:

Vid huvudkontoret.

1,500 kronor åt envar av sju tjänstemän, vilka förordnas att utföra kassörsgöromål,

1,500 kronor åt vardera av två tjänstemän, som förordnas att förestå, den ene sedelräkningsavdelningen och den andre mynträkningsavdelningen,

600 kronor åt den tjänsteman, vilken förordnas att förestå bronsmyntkassan.¹

Vid avdelningskontoret i Göteborg.

1,500 kronor åt en var av tre tjänstemän, vilka förordnas att utföra kassörsgöromål,

1,200 kronor åt vardera av två tjänstemän, vilka förordnas, den ene att förestå mynträkningsavdelningen och den andre att biträda kassören i upp- och utlåningskassan med mottagande av inbetalningar från allmänheten.

Vid avdelningskontoret i Malmö.

1,500 kronor åt vardera av två tjänstemän, vilka förordnas att utföra kassörsgöromål,

1,200 kronor åt en tjänsteman, vilken förordnas att förestå sedel- och mynträkningsavdelningen,

600 kronor åt en tjänsteman, vilken förordnas att biträda den ene av kassörerna med växlingsgöromål m. m.

Vid övriga avdelningskontor.

750 kronor åt envar av tjugutre kassörer.»

¹ Denna kassa är för närvarande indragen och hava där förut handlagda göromål tillsvidare fördelats på de övriga växlingskassorna.

Förmånen av felräkningspenningar uppbäres icke under semester eller annan ledighet från kassörstjänsten. Semestern utgör i ifrågavarande lönegrader före fyllda 40 år 25 dagar och efter fyllda 40 år 35 dagar.

Det högsta belopp, vartill felräkningspenningar uppgå, utgör per år för kassör, som uppbär 1,500 kronor:

före fyllda 40 år	efter fyllda 40 år
$1,500 - \frac{25}{360} = 1,396: - \text{kr.}$	$1,500 - \frac{35}{360} = 1,354: 17 \text{ kr.}$

för kassör, som uppbär 750 kronor:

före fyllda 40 år	efter fyllda 40 år
$750 - \frac{25}{360} = 698: - \text{kr.}$	$750 - \frac{35}{360} = 677: 08 \text{ kr.}$

Efter erinran om de sålunda meddelade föreskrifterna hava fullmäktige i sin nu förevarande skrivelse anført följande:

»I affärsbankerna torde i allmänhet tillämpas den principen, att banken ersätter genom felväxling uppkommen kassabrist.

Däremot torde felräkningspenningar utgå i andra statens verk, exempelvis i postverket. Felräkningspenningarna uppgå dock i dessa verk till relativt obetydliga belopp (i postverket torde felräkningspenningarna i medeltal uppgå till 360—420 kronor per år och i regel icke överstiga 480 kronor per år).

I riksbanken utbetalas felräkningspenningarna månadsvis. De torde enligt tjänstemannens uppfattning alltmer hava erhållit karaktären av en löneförmån, vilken av vederbörande tjänsteman disponeras på samma sätt som andra dylika förmåner. Följden har blivit, att i åtskilliga fall, då brist i kassan på grund av felväxling uppstått, kassör saknat möjlighet att med anlåtande av tidigare uppburna felräkningspenningar täcka bristen. Kassör, för vilken uppstått kassabrist, har i flera fall hos bankoutskottet hemställt om befrielse från betalningsskyldighet. Under perioden 1902—1937 hava framställningar härom gjorts enligt nedanstående uppställning.

år	brist kr.	av fullm. tillstyrkt ersättning kr.
1915.....	7,200: —	7,200: —
1918.....	4,500: —	3,600: —
1919.....	5,000: —	4,000: —
1919.....	900: —	720: —
1919.....	1,325: —	1,060: —
1921.....	3,950: —	2,962: 50
1922.....	1,000: —	488: 75
1924.....	1,000: —	466: 09
1937.....	10,000: —	7,500: —

Samtliga dessa framställningar hava av riksdagen bifallits i enlighet med fullmäktiges förslag, med undantag av ansökningen å 4,500 kr., vilken bifölls med hela det begärda beloppet, och den i tabellen näst sist upptagna ansökningen, som avlogs.

Fullmäktige hava tidigare såsom sin åsikt framhållit, att man i regel bör ställa sig avvisande vid begäran från kassörer om ersättning av riksbankens medel för av dem lidna förluster, enär eljest vetskapen om att någon risk att själv få betala ej föreläge, kan verka slappande på kassörens uppmärksamhet och ansvarskänsla. Undantag härifrån bör ifrågakomma endast när särskilt vägande skäl därtill föreligga.

Bankoutskottet har vid olika tillfällen uttalat den uppfattningen, att endast i undantagsfall, då särskilt vägande skäl förelåge, understöd borde skänkas åt framställningar av nu ifrågasvarande slag.

Beträffande den uppgift felräkningspenningarna fylla få fullmäktige framhålla följande.

I valet mellan tjänst, varå innehavaren löper felräkningsrisk, och tjänst i samma lönegrad utan sådan risk torde tjänsteman, därest felräkningspenningar ej utgå, alltid föredraga den riskfria befattningen. Utan den lockelse, som felräkningspenningarna erbjuda, torde det därför ej vara möjligt att utse kassör ur kretsen av ett antal hugade aspiranter. I stället finge tjänsteman, eventuellt mot sin vilja, beordras att tjänstgöra såsom kassör. Det är givet, att ett sådant system bleve mindre friktionsfritt än det nuvarande.

Om riksbanken själv påtoge sig kassörsriskerna och således indroge felräkningspenningarna, skulle kassörens påpasslighet möjligen försvagas. Uppkommen förlust skulle betalas av banken. En felväxling behövde ej nödvändigtvis betraktas såsom graverande. Kassör torde med visst fog kunna försvara sig med att man kan vara en god banktjänsteman utan att vara en god kassör. Om riksbanken på grund av upprepade felväxlingar funne honom olämplig att vidare vara kassör, kunde han rent av betrakta detta såsom en för honom fördelaktig förändring.

Systemet med felräkningspenningar, som tillämpats under en lång följd av år, synes erbjuda sådana fördelar, att det bör bibehållas i riksbanken. Att affärsbankerna i allmänhet ej tillämpa detsamma torde bero på dessa bankers större handlingsfrihet beträffande sina tjänstemän. Affärsbankerna hava för övrigt möjlighet att, om så visar sig behöfligt, bereda sina kassörer bättre förmåner än icke-kassörer.

Emellertid hava fullmäktige upptagit till övervägande, om ej det i riksbanken tillämpade systemet kunde göras mera ändamålsenligt.

Det har vid olika tillfällen visat sig, att kassör, för vilken kassabrist uppstått, ej haft möjlighet att ersätta bristen utan upplåning. Sådan upplåning torde ej alltid kunna genomföras. För riksbanken vore det därför bättre, om en del av kassören tillkommande felräkningspenningar tillsvidare innehölles, åtminstone intill visst maximibelopp. Detta belopp skulle förbliva inestående för kassörens räkning, till dess han icke längre komme att tjänstgöra såsom kassör, och intill den tidpunkten disponeras endast för ersättande av större brist i av kassören omhändertäckt kassa. Mindre brist skulle däremot täckas av kassören själv. Erfarenheten har visat, att brist i allmänhet ej överstigit 5,000 kronor. För kassör vid huvudkontoret och vid kontoren i Göteborg och Malmö, vilkens felräkningspenningar uppgå till 1,500 kronor, torde det belopp, som skulle innehållas, lämpligen kunna begränsas till 5,000 kronor. För kassörer med felräkningspenningar å 1,200, 750 och 600 kronor synes böra innehållas ett belopp av 4,000 kronor, 2,500 och 2,000 respektive. Det synes riktigt, att kassör bereddtes räntegottgörelse å avsatt belopp. Detta torde kunna ske därigenom att beloppet insattes i affärsbank eller sparbank.

Då det inestående beloppet jämte ränta vuxit till ovan angivna maximibelopp, synas felräkningspenningarna samt den ränta, som därefter gottskrivs å det inestående beloppet, böra utbetalas till vederbörande kassör.

Enär de för kassör utsedda vikarierna som regel senare bliva förordnade till ordinarie kassörer, bör viss del av felräkningspenningarna även för dem innehållas. För riksbankens del finnes ingen anledning att, såsom fullmäktige i riksgäldskontoret föreslå, från denna regel undantaga vissa korta kassörsförordnanden, då dylika förordnanden i riksbanken som regel lämnas åt samma tjänstemän, som vikariera för de ordinarie kassörerna.

När tjänsteman ej längre kommer i fråga att användas såsom kassör, skulle det inestående beloppet till honom utbetalas.

Fullmäktige hade först tänkt sig, att i princip felräkningspenningarnas hela belopp skulle fonderas, intill dess för de olika kassörerna bestämda, ovan angivna maximibelopp uppnåts. Lönenämnden för riksdagens verk föreslår i avgivet yttrande, att endast hälften av felräkningspenningarna skola innehållas. Detta medför visserligen den nackdelen, att maximibeloppen uppnås först efter längre tid än fullmäktige tänkt sig, men däremot den fördelen, att kassörerna bliva i tillfälle att, utan att fonderade medel tagas i anspråk, med uppburna felräkningspenningar täcka uppkomna mindre kassaförluster.

Utan att vilja fastslå något visst belopp för vad som bör förstås med »mindre kassaförlust» hava fullmäktige tänkt sig, att man såsom sådan kunde anse förlust på omkring etthundra kronor.

Det torde böra ankomma på direktionen att avgöra, när utbetalning av fonderade felräkningspenningar jämte ränta må äga rum.

Fullmäktige anse sig böra biträda lönenämndens förslag och föreslå därför, att endast hälften av de för varje kassör utgående felräkningspenningarna skola innehållas.

För genomförande av förändringen hemställa fullmäktige, att punkten 4 av Särskilda bestämmelser angående tillämpning av avlöningsreglementet för befattningshavare vid riksdagens verk måtte erhålla följande ändrade lydelse:

»4. Felräkningspenningar må utgå vid riksbankens — — — angivna belopp:

Vid huvudkontoret.

Vid avdelningskontoret i Göteborg.

Vid avdelningskontoret i Malmö.

Vid övriga avdelningskontor.

Hälften av de kassör tillkommande felräkningspenningarna skall av riksbanken innehållas och göras räntebärande, intill dess vad som innehållits jämte upplupen ränta uppgår till ett belopp för kassör med felräkningspenningar för år av:

1,500 kronor	5,000 kronor
1,200 »	4,000 »
750 »	2,500 »
600 »	2,000 »

Efter ansökan av vederbörande kassör må direktionen för täckande av uppkommen kassaförlust medgiva utbetalning av fonderade felräkningspenningar jämte upplupen ränta.

När tjänsteman enligt direktionens bedömande icke längre ifrågakommer såsom kassör, må direktionen likaledes medgiva sådan utbetalning, i den mån de innehållna medlen icke behöva tagas i anspråk för täckande av uppkommen kassaförlust.»

Vid fullmäktiges skrivelse äro fogade *dels* protokollsutdrag rörande ärendets behandling i fullmäktige, *dels ock* lönenämndens för riksdagens verk yttrande i ärendet. Dessa handlingar äro såsom *Bilagor A och B* bilagda detta utlåtande.

Det har visserligen hittills endast i jämförelsevis sällsynta fall förekommit, att kassörer i riksbanken lidit så stora kassaförluster på grund av felräkning, att de icke själva förmått täcka förlusten, i följd varav densamma helt eller delvis måst ersättas av riksbankens medel. Uppenbart är emellertid, att i den mån avsättning av felräkningspenningar sker för mötande av eventuella kassaförluster, möjligheterna ökas för kassörerna att täcka förlusterna. Den av fullmäktige ifrågasatta anordningen har därför synts utskottet vara välbetänkt. Med hänsyn härtill och då utskottet icke funnit anledning till erinran mot den utsträckning, i vilken felräkningarna skulle enligt fullmäktiges förslag innehållas av riksbanken, har utskottet funnit sig böra tillstyrka det föreliggande förslaget.

Utskottet.

Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen, i anledning av fullmäktiges i riksbanken förevarande framställning, må besluta, att gällande särskilda bestämmelser angående tillämpning av avlöningsreglementet för befattningshavare vid riksbankens verk skola, i vad avser mom. 4 av avdelning I. Riksbanken, erhålla följande ändrade lydelse:

4. Felräkningspenningar må — — — tjugutre kassörer.

Hälften av de kassör tillkommande felräkningspenningarna skall av riksbanken innehållas och göras räntebärande, intill dess vad som innehållits jämte upplupen ränta uppgår till ett belopp för kassör med felräkningspenningar för år av:

1,500 kronor	5,000 kronor
1,200 »	4,000 »
750 »	2,500 »
600 »	2,000 »

Efter ansökan av vederbörande kassör må direktionen för täckande av uppkommen kassaförlust medgiva utbetalning av fonderade felräkningspenningar jämte upplupen ränta.

När tjänsteman enligt direktionens bedömande icke längre ifrågakommer såsom kassör, må direktionen likaledes medgiva sådan utbetalning, i den mån de innehållna medlen icke behöva tagas i anspråk för täckande av uppkommen kassaförlust.

Stockholm den 7 maj 1937.

På bankoutskottets vägnar:

BJ. HOLMGREN.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Ehrnberg, Lindley, Leffler, Johansson* i Friggeråker*,
Ström i Lidköping, *Bjurström, Nilsson* i Mölndal och *Sundvik*;

från andra kammaren: herrar *Holmgren, Lovén, Paulsen, K. A. Westman**, *Gustavson* i Västerås, *Svedman, Åqvist* och *Sundström* i Vikmanshyttan*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herrar *Leffler* och *Åqvist*, vilka under hänvisning till den reservation, som vid ärendets behandling i fullmäktige avgivits av herrar *Örne* och *Stendahl*, inom utskottet yrkat avslag å fullmäktiges förevarande framställning.

Bilaga A.

Utdrag av protokoll hos fullmäktige i riksbanken den 15 april 1937.

Närvarande:

vice ordföranden herr Rooth
» Amnér
» Björnsson
» Stendahl
» Nilsson
» Jonsson
» Örne

§ 4. Deputeranden *Amnér* erinrade, att, såsom framginge av allmänna protokollet för den 21 januari 1937, § 8, fullmäktige till lönenämnden för riksdagens verk för yttrande överlämnat ett inom direktionen utarbetat förslag till omläggning av det nuvarande systemet med felräkningspenningar till kassörer ävensom en i anslutning till detta förslag av herr Björnsson upprättad promemoria.

Lönenämnden hade i skrivelse den 15 nästlidna mars avgivit yttrande i ärendet.

Föredraganden hemställde, att fullmäktige, i enlighet med nu föreliggande förslag till skrivelse, ville hos bankoutskottet hemställa om erforderliga ändringar i gällande bestämmelser för en förändring av systemet med felräkningspenningar.

Herr *Stendahl* förklarade, att han, som vid ärendets behandling förenämnda den 21 januari förklarat sig icke kunna ansluta sig till förslaget, yrkade avslag å föredragandens hemställan.

Jämväl herr *Örne* yrkade avslag å berörda hemställan.

Med föredraganden förenade sig herrar *Rooth*, *Nilsson* och *Jonsson*.

Även herr *Björnsson* förklarade sig biträda föredragandens hemställan, därvid han anförde följande:

»Ehuru jag ej anser att nu föreliggande förslag är i allo tillfredsställande, har jag dock, då lönenämnden ej ansett ett förslag byggt på försäkringsprincipen av intresse, icke velat motsätta mig det nu föreliggande förslaget.»

Fullmäktige hade alltså beslutit att i skrivelse enligt registraturet hos bankoutskottet hemställa, att, för genomförande av den ifrågasatta förändringen, punkt 4 i särskilda bestämmelser angående tillämpning av avlösningsreglementet för befattningshavare vid riksdagens verk måtte erhålla viss ändrad lydelse.

Mot förestående beslut anmälde herrar *Örne* och *Stendahl* reservation samt förenade sig därvid i följande yttrande:

»De fall, då kassavårdande tjänstemän i riksbanken lida så stor förlust på grund av felräkning, att de icke själva förmå täcka förlusten, äro, om hänsyn tages till storleken av bankens kassaomsättning, ganska sällsynta. I fullmäktiges skrivelse uppräknas de 9 fall, som inträffat under tiden 1915—1937 d. v. s. under en tid av 23 år. Det sammanlagda beloppet av de ersättningar, fullmäktige tillstyrkt riksdagen bevilja, uppgår till icke fullt

28,000 kronor eller något mer än 1,200 kronor i medeltal per år för hela perioden, d. v. s. mindre än de årliga felräkningspenningarna för en enda kassatjänsteman i den grupp, som åtnjuter högsta utgående felräkningspenningar.

Det synes oss sålunda icke finnas något tvingande skäl att från synpunkten av bankens ekonomi genomföra den av fullmäktige föreslagna anordningen att innehålla en del av felräkningspenningarna för bankens kassatjänstemän. Då med en sådan anordning skulle följa en del olägenheter, som äro så uppenbara, att de icke av oss torde behöva närmare angivas, och därtill banken, trots den individuella fonderingen av felräkningspenningar, icke torde kunna undgå att i vissa fall taga på sig förluster av ifrågavarande slag, anse vi, att fullmäktige icke bort avlåta skrivelse i ärendet till bankoutskottet.»

Ur protokollet:
Jacob Hagströmer.

Bilaga B.

Till Fullmäktige i Riksbanken.

Till lönenämnden för riksdagens verk hava fullmäktige med skrivelse den 21 januari 1937 överlämnat förslag, sammanfattat i form av utkast till skrivelse till bankoutskottet, angående ändring av gällande bestämmelser rörande utbetalning av felräkningspenningar till riksbankens kassörer. Med samma skrivelse har tillika överlämnats en av deputeraden för riksbankens avdelningskontor E. Björnsson upprättad promemoria, vari angivits vissa riktlinjer för en annan lösning av denna fråga.

Fullmäktiges förslag innebär, att kassör tillkommande felräkningspenningar skulle av riksbanken innehållas och göras räntebärande, intill dess desamma jämte upplupen ränta uppginge till ett belopp för kassör med felräkningspenningar för år av:

1,500 kr.	5,000 kr.
1,200 »	4,000 »
750 »	2,500 »
600 »	2,000 »

Beträffande tjänsteman, som vid 1937 års ingång under minst ett år tjänstgjort såsom kassör, skulle fullmäktige emellertid äga medgiva, att av denne tillkommande felräkningspenningar finge vid utgången av varje månad utbetalas högst femtio procent av desamma.

Det inestående beloppet jämte därå uppkommen ränta skulle enligt fullmäktiges förslag betalas till vederbörande tjänsteman, när denne vid avgång ur tjänsten eller eljest icke längre ansåges bära ifrågakomma såsom kassör.

Enligt *deputeraden Björnssons* förslag skulle kassör tillsvidare avstå en tredjedel av sina felräkningspenningar till en felräkningsfond, vartill uppkomna kassaöverskott skulle inbetalas. När fonden vuxit till exempelvis

20,000 kronor, skulle avgifterna kunna nedsättas till exempelvis en fjärdedel eller mindre del av felräkningspenningarna. Sedan fonden uppgått till exempelvis 50,000 kronor, borde avgifterna icke vara större än som vore erforderligt för att täcka fondens utgifter under närmast föregående år, dock högst en tredjedel av felräkningspenningarna. Vid uppkommen felräkningsbrist skulle kassören själv ersätta en tredjedel av det borträknade beloppet, dock högst så mycket, som han under närmast föregående kalenderår utfått i felräkningspenningar.

I samband härmed har lönenämnden till behandling upptagit en från styrelsen för riksbankstjänstemännens förening ingiven, den 12 februari 1937 dagtecknad skrivelse i ämnet.

Med hänsyn till att likartade bestämmelser i frågavarande avseende synts böra iakttagas jämväl för riksgäldskontorets del har lönenämnden berett fullmäktige i riksgäldskontoret tillfälle att uttala sig i frågan; och hava fullmäktige i skrivelse den 4 mars 1937 avgivit utlåtande i ärendet samt överlämnat ett från riksgäldskontorets tjänstemannaförening införskaffat yttrande.

Fullmäktige i riksgäldskontoret hava i sitt utlåtande framhållit, att ändrade bestämmelser i överensstämmelse med det framlagda förslaget ej syntes vara för riksgäldskontorets vidkommande av behovet påkallade, då någon framställning om befrielse från ersättningsskyldighet för uppkommen kassabrist hittills icke gjorts av riksgäldskontorets kassör eller annan, felräkningspenningar tillförsäkrad tjänsteman i riksgäldskontoret. Då det emellertid syntes fullmäktige lämpligt, att likartade bestämmelser i här berörda avseende fastställas för riksbanken och riksgäldskontoret, ville fullmäktige ej motsätta sig ändring i förslaget syfte. Emellertid ville fullmäktige för riksgäldskontorets del förorda, att högst en tredjedel av felräkningspenningarna, vilka för riksgäldskontorets kassör utgjorde 1,200 kronor för år, skulle innehållas och göras räntebärande, till dess sålunda innehållna belopp jämte ränta uppginge till 2,000 kronor för varje tjänsteman, som bestrede kassörstjänst, såvida ej dessförinnan det innehållna beloppet ansetts böra utbetalas. De ifrågasatta bestämmelserna borde enligt fullmäktiges mening avse ordinarie kassör och dennes vikarie, men däremot ej tjänstemän, som tillfälligtvis förordnas att ombesörja utbetalning av vinster, utbyte av obligationer och dylikt samt därvid av fullmäktige tillerkännas felräkningspenningar.

För egen del har *lönenämnden* funnit den av fullmäktige i riksbanken ifrågasatta åtgärden vara välbetänkt och får därför uttala sin anslutning till syftet med det föreliggande förslaget. Lönenämnden vill dock ifrågasätta skäligheten av att på sätt fullmäktige föreslagit felräkningspenningarna i sin helhet innehållas i och för fondering intill ovan angivna belopp. Enligt lönenämndens uppfattning torde en föreskrift om avsättning av hälften av felräkningspenningarna vara tillfyllest för ifrågavarande ändamål. Någon erinran synes icke böra göras mot storleken av de för olika kassörstjänster föreslagna belopp, som skola fonderas. Den av lönenämnden sålunda ifrågasatta modifikationen i fullmäktiges förslag medför givetvis, att ifrågavarande fondbelopp uppnås först efter dubbelt så lång tid som enligt fullmäktiges förslag. Den av lönenämnden förordade anordningen innebär emellertid den fördelen framför fullmäktiges förslag, att kassörerna kunna, utan att fonderade medel tagas i anspråk, med uppburna felräkningspenningar täcka uppkomna mindre kassaförluster.

Vidkommande sättet för fonderingens verkställande har lönenämnden ansett det av fullmäktige framlagda förslaget om individuell fondering vara att förorda framför den av deputeraden Björnsson ifrågasatta kollektiva fonderingen. Vid tillämpning av sistnämnda förslag skulle en kassör, som icke lidit någon kassaförlust, nödgas avstå sina felräkningspenningar för att

täcka förluster för andra kassörer, som måhända brustit i uppmärksamhet vid handhavandet av kassörsgöromålen. En sådan anordning kan vara ägnad att förminska kassörernas noggrannhet och kan därför medföra icke önskvärda följder. Erinras må jämväl, att i gällande tjänstgöringsstadgar för riksbankens huvudkontor och avdelningskontor föreskrives, att samtliga tjänstemän äro var för sig ansvariga för vad var och en tillhör att verkställa.

Därest ändring i reglerna för utbetalning av felräkningspenningar till riksbankens kassörer vidtages, torde jämväl beträffande felräkningspenningarna till riksgäldskontorets kassör böra föreskrivas, att hälften av desamma bör innehållas. På av fullmäktige i riksgäldskontoret anförda skäl torde fonderingen böra upphöra, då det innehållna beloppet för en kassör uppgår till 2,000 kronor. Det torde ankomma på sistnämnda fullmäktige att vidtaga åtgärder för genomförandet av en eventuell ändring av nuvarande bestämmelse rörande utbetalningen av felräkningspenningar till riksgäldskontorets kassör.

Praktiska skäl tala för att — såsom framhållits av fullmäktige i riksgäldskontoret — fondering av felräkningspenningar skall ske endast för ordinarie kassör och dennes vikarier men däremot icke för tjänsteman, som tillfälligtvis förordnats att tjänstgöra i extra kassor eller i expedition för utbyte av obligationer m. m.

Såsom fullmäktige i riksbanken föreslagit torde det vara lämpligt att de ifrågavarande utbetalningsföreskrifterna införas i de särskilda bestämmelserna angående tillämpning av avlöningsreglementet för befattningshavare vid riksdagens verk.

Stockholm den 15 mars 1937.

LÖNENÄMNDEN FÖR RIKSDAGENS VERK

A. AMNÉR.

Einar Falk.
